

Várjad az Urat!

Időpont: Advent, 1928. december 15. (Helyszín: nincs megjelölve; Győr?)

Alapige: Zsolt. 27:7-14.

Halld meg, Uram, hangomat - hívlak! Irgalmazz nékem és hallgass meg engem!

Helyetted mondja a szívem: Az én orczámat keressétek! A te orczádat keresem, oh Uram!

Ne rejsd el orczádat előlem; ne utasítsd el szolgálodat haraggal; te voltál segítőm, ne taszíts el és ne hagyj el engem, üdvösségemnek Istene!

Ha atyám és anyám elhagynának is, az Úr magához vesz engem.

Taníts meg engem a te útvádra, oh Uram! Vezérelj engem egyenes ösvényen, az én üldözőim miatt.

Ne adj át engem szorongatóim kívánságának, mert hamis tanúk támadnak ellenem, és erőszakot lihegnek.

Bizony hiszem, hogy meglátom az Úr jóságát az élőknek földén!

Várjad az Urat, légy erős; bátorodjék szíved és várjad az Urat.

Keresztyén gyülekezet, szeretett testvéreim a Jézusban!

Szeretném, ha mindnyájunk előtt ott lehetne kinyitva a Biblia, hogy jobban meg tudnánk érteni a mai Igét. Szeretném, ha nemcsak papíron lennének előttünk ezek a mondatok, hanem látnánk magunk előtt a zsoltáríró arcát is, aki e verseket nagy nyomorúságában írta le. Mindjárt a második versben azt írja: gonoszok jöttek ellenem, és pusztító szándékukat a vérszomjas állatokéhoz hasonlítja. Úgy érzi a zsoltáríró, ellenségei, mint tűzokádó sárkány, mint lihegő oroszlánok jönnek feléje, hogy gyönyörködjenek kínjában, mikor felfalják testét. "Tábor fog körül", tehát nem egy-két ember magánakciója, hanem hatalmas szervezet munkája az, mely mindenáron tönkre akarja tenni. Oh, mily nehéz lehetett helyzete, hogyan kíváncozott ez a szegény, agyonnyomorgatott ember Isten tornácai után. Nem azt kéri Istentől, ne hagyja el az igazat, nem azt kéri, szabadítsa meg ellenségeitől, hanem azért esedezik, hogy lehessen az Úr közelében, lakhasson az Úr házában élete minden idejében.

Egy külön fájdalma a 27. zsoltár írójának, hogy elfordultak tőle azok is, akikre – emberi számítás szerint – nehéz időkben számíthatott volna. Arról panaszkodik, "ha apám és anyám is elfordulnának". Az lehet, hogy itt nem is testi szüleiről beszél, de az bizonyos, olyanokra gondol, kikkel vérkapocs köti össze. E zsoltáríró azonban Istenben bízó, hívő lélek, aki nyomorúságában is az Úrhoz kiált és így biztatja magát: "az Úr az én világosságom és üdvösségem, kitől remegjek?" Ez a bizakodása és reménysége végighúzódik az egész zsoltáron.

Pedig keresztyén testvéreim, nemcsak az emberek tették próbára, hanem Isten maga is, azzal, hogy nem felelt kiáltásaira. Hiába kérdezi az Urat, nem felel, nincs válasza arra az imádságra, mellyel ostromolja az eget. Hiába kiáltja: "Halld meg Uram hangomat, hívlak! Irgalmazz nekem és hallgass meg engem." Nem felel. Azt olvassuk: "helyetted mondja a szívem", tehát Isten helyett a saját szíve tanácsaihoz kell fordulnia. Ennek az embernek lelki állapotában nem az a veszedelem, hogy ellenségektől van körülvéve, hogy hozzátartozói is elfordultak tőle, hanem a legnagyobb probléma számára az, hogy Isten miért nem felel imádságára.

Az Isten várat magára. Ennek az embernek problémája adventi probléma: miért várat Isten magára? Sokszor az ember úgy érzi, minden összeomlik körülötte, és Istennek csak közbe kellene lépni, hogy megfogja egy család kormánykerekeit, és Isten nem teszi, vár. Miért várakoztatja meg Isten az embert, miért nem felel imáira? A zsoltáríró könyörgése is csak pusztába kiáltott szó, pedig hallja az Úr és nem felel. És ez az ember mégis várja, egyre várja az Urat.

Szeretném, ha ebben az órában szembe néznénk azzal a kérdéssel, ami nemcsak ennek az embernek lelkét sanyargatja, hanem a mienkét is, hogy miért van oly sok tapasztalatunk nekünk is arról, hogy az ég nagyon messze van tőlünk és igen sokáig tart, míg egy imádság felér és visszajön rá a válasz?

Nem ismerem, keresztyén testvérem, a lelkedet, de tudom biztosan, hogy volt életedben is időszak, mikor ellenség veszedelme háborgatta lelkedet és így kiáltottál fel: Irgalmazz nékem, hallgass meg engem, Uram, miért nem felelsz? Oh, miért vársz?

Mikor erre a kérdésre meg akarunk felelni pozitív adattal, akkor e kérdés megvilágítását nem az teszi szükségessé, hogy arról beszéljünk, miért várat magára Isten, hanem azt nézzük meg, miért nem várat! Azokat a tévhiteket, melyekben az emberek élnek Isten felől és gondolkodnak az ima késedelmes meghallgatásáról, azokat szeretném a gondolatok világából kiküszöbölni.

1./ Isten nem kényelemszeretettől várakoztatja meg az embereket. Mikor erről beszélünk, újra elemberezítjük az Istent, mint a múltkori prédikációban, mikor az Isten bánatáról beszéltünk, de mivel gyarló emberek vagyunk, azért nem tudunk másképp gondolkodni, minthogy magunkból indulunk ki. Ha valakit megvárakoztat egy ember, azt gondolják felőle, kényelmes. Az igaz, vannak emberek, akik nem nagyon kedvelik a munkát, méltóságteljesen, kimért, lassú tempóval járnak az életet és nem jönnek ki akkor sem nyugalmukból, mikor körülöttük rohanó léptekkel, örült sebességgel száguld az élet. Mindennek a könnyebb oldalát keresik, azt sem bánják, az az elvük, amit megtehetsz holnap, ne tedd meg ma. Azért igen sok ember

gondolatvilágában úgy él az Isten, mint fényes királyi trónusán, keleti kényelemmel ülő nagy úr, aki nem törődik itt lent rohanó élettel, ő ráér. Keresztyén testvéreim, az Úr Jézus beszédéből világosan látjuk azt, hogy ez egy teljesen hamis életkép Istenről, mert nekünk szorgalmas Istenünk van. Mikor Jézus erről bizonyítást tesz, ott áll szombati napon a Bethesda tavánál és ott hangzanak el azok a szavak, mellyel hivatkozik Istennek szüntelen munkálkodására. Istennek nincs ünnepe sem, saját magától még azt is megtagadja. Nincs éjszakája, pihenője, azt sem engedi meg magának, hogy behunyja szemét és elszunnyadjon. Tehát, ha a te lelked állapota olyan, mint a 27. zsoltár írójáé volt, hívod az Istent és hiába kiáltozol nem nyúl bele életedbe, akkor ne mondd azt keresztyén testvérem, hogy nem segít Isten, mert kényelmes és mit törődik a te nyomorult életeddel.

2./ Talán azt következteted ebből, hogyha Isten ennyire el van foglalva, akkor talán ezért várakoztat. Sok embernek ambíciója a munka, teljesen neki élnek, és rendszerint úgy járnak vele, hogy a munkahalmaz túlnő képességeiken, elvesztik nyugodtságukat, kapkodnak, és azért nem tudják elvégezni munkájukat. Ha te azt gondolod, Isten azért nem tud felelni imádságodra, mert nagyon el van foglalva, akkor ne felejtse el azt, hogy a mi Istenünk munkaképessége és bírása csodálatos nagy és hatalmas. Mikor Jézus azt mondja, nincs pihenése, ezzel megállapítja Isten csodálatos munkateljesítményét is. Figyeljétek meg, a munkával agyonhalmozott emberek hogyan irtóznak minden újabb munkatöbblettől. És nézd, a munkával agyonhalmozott Isten könyörög hozzád, adj neki még többet, add oda még a gondjaidat is. És az az Isten, akihez az élet minden pillanatában millió és millió ember imádsága száll fel, az biztat téged azzal, zörgess és megnyitattik, hívj segítségül a te nyomorúságod idején és én megnyugosztlak tégedet. Oh, látod mennyire nem igaz az, hogy Isten azért vár, mert el van foglalva!

3./ Nem nemtörődömségből vár magára. Nem olyan hatalmas Úr ő, kinek számára semmi egy nyomorult ember élete. Nem olyan Úr, akinek lelkében nagyobb világtervek koncepciói élnek, semhogy egy porszemmel törődjön. Ha te azt gondolod, olyan jelentéktelen senki, elhanyagolható mennyiség vagy Isten szemében, akkor vedd tudomásul, hogy Isten törődik veled, mert nagyon szeret téged és mindig ráér veled foglalkozni. Két újtestamentumi történet is igazolja ezt. Az egyik a kisgyermek története, mikor az édesanyák viszik Jézushoz a gyermekeket, ki ott ül a zöld pázsiton, behunyja szemét, hogy kissé pihenjen s elnémi öntudatát, de mikor el akarják a tanítványok kergetni őket, kinyitja fáradt szemét, szelíd szemével belenéz a világba, és rögtön elfelejt minden fáradságot, s hívja magához a kisdedeket. Oh, látjátok, milyen ráérő Istenünk van nekünk? A másik történet a vérfolyásos asszony

története. Mikor Jézus megy Jairussal, hogy leányát meggyógyítsa, már közvetlen közelében vannak Jairus házának, mikor egyszerre megáll az Úr és azt kérdezi hátrafordulva, kicsoda illetett engem. Akkor egy szegény asszony borul le előtte, és elmond Jézusnak mindent, igazán. Ott áll mellette Jairus tükön, meghal a leánya, és Jézus, mikor egy lélek megmentéséről van szó, ráér egy másik lélekkel törődni, ügyes-bajos dolgaival foglalkozni. Oh, keresztyén testvérem, életmentő, nagy utak küszöbén is megálló nagy Istenünk van nekünk.

De hát akkor miért várat meg bennünket?

Az igehirdetésnek második, pozitív részében azt kell legelőször mondanom, hogy Isten nem véletlenségből, hanem készakarva várakoztatja az embert, és nem azért, mert aktáink a királyi palota előszobájában elkeveredtek. Ismét egy újtestamentumi példázatra hivatkozom. Ott van a kananita asszony története. Annyira kiáltoz Jézus után, hogy már a tanítványoknak rossz hallgatni keserves könyörgését és kéri Jézust, bocsássa el, hogy ne kiabáljon utánuk. És az Úr megy tovább. Válaszol ugyan – de, hogy úgy mondjam – csak foghegyről beszél az asszonyhoz, szinte sértőn. Mennyire mutatja ez a történet is, hogy Isten tervébe bele van iktatva az embereknek megvárakoztatása. Bartimeus példája is mutatja. Jézus után kiáltoz: Mester, Dávidnak fia, könyörülj rajtam! Jézus hallja és megy tovább. A körülállók csitítják, ne zavarja a menetet, de Bartimeus tovább kiált. Mind a két esetben az Úr készakarva várakoztatja meg a könyörgő embereket. Isten nem engedi, hogy sürgessük Őt. Látjuk ezt a kanai menyegző történetéből is. Ugye tudod keresztyén testvérem, milyen keményen utasítja vissza Máriát, szinte alig tudjuk megérteni, hogy tudta Jézus megsérteni édesanyját, de ha figyelmesen olvassuk, rögtön megértjük, hogy itt nem Máriát utasítja vissza, hanem a sürgető lelket, amit Mária is megértett, mert szelíden mondja a szolgáltnak, hogy amit majd parancsol, megtegyétek.

Kedves testvérem, neked is azt mondja Isten, várj és ne sürgess, mert amíg el nem jön az én óráim, addig nem cselekszem veled. Nem gondolod, testvérem, ha Isten készakarva várakoztat meg, akkor célja lehet ezzel? Mikor Isten rajtunk hagyja a keresztet, hogy tovább roskadozzunk alatta, Istennek ezzel az egyik célja, hogy megtanítsa bennünket annak megismerésére, hogy milyen nehéz várakozni. Mi is megvárakoztatjuk az Istent és Isten hasonszerű gyógyszerrel dolgozik, várakoztatást várakoztatással, bünt bűnnel büntet. Azt hiszem, nem kell arról beszélnem, hogy nemcsak a hitetlen ember várakoztatja meg Istent megtérésével, hanem a hívő is engedelmisségével. Hányszor kell Istennek egyet elmondani, míg egyszer meghalljuk és mennyi türelemmel kell bennünket hordozni, míg végre engedünk akaratának. Nem szabad azt

gondolni, hogy Istennek nem fáj ez a várakozás. Nézzétek Jézust virágvasárnapi bevonulásakor, könnyeket hullat Jeruzsálem felett, mert fáj neki, hogy ez a nép megvárakoztatja az Istent.

Isten vár a segítségével azért, mert rá akar bennünket nevelni az alázatos imádkozásra. A kanaanita asszonytól is szándékosan visszahúzódik, hogy teljesen összetörve, mélyebb alázatossággal könyörögjön hozzá. Nincs még egy olyan erény, amelyre olyan nagy szüksége lenne az emberiségnek, mint az alázatosság erényére, és Isten kemény eszközöktől sem riad vissza, hogy gyermekeit erre az erényre megtanítsa.

Isten megvárakoztat azért is, mert növelni akarja örömünket. Csak éppen érinteni akarom Péter apostol történetét. Az Úr ott is azért késik az imádság meghallgatásával, hogy annál nagyobb legyen az öröm. Istennek van még egy célja ezzel, tapasztalatokat akar általa adni, meg akar tanítani a várakozás bölcsességére. Akiknek azonnal szokott sikerülni minden, azoknak nincsen tűrő erejük, csak akik soká hordozzák az élet nehéz keresztjét, azoknak van tapasztalatuk arról, hogy az Isten soha el nem késik. A várakozás kétféle lehet: kényelmetlen nyűg s gyötrelme, vagy nagy boldogság, egy előlegezett öröm. Sokféle példát lehetne mondani e kétféle várakozásról. Ugye milyen nehezen várja a rab szabadulása óráját, ólomsúllyal nehezedik rá a várakozás gyötrelme, és nézzétek meg a diákot, hogyan várja a karácsonyi vakációt, számlálja és húzogatja ki minden nap az elmúlt napokat. Minden nappal ragyogóbb lesz a szeme és nagyobb az öröme. Látod, testvér, az egyik embert a várakozás boldoggá teszi, a másikat összetöri. A kettő között hol van az a pont, ahol eldőli a várakozás állapota: gyötrelme, avagy boldogság lesz-e számunkra? Ott dől el ez, hogy bizonytalanra, vagy bizonyosságra várakozunk-e. Mikor olyan helyzetben vagyok, hogy nem tudom mi lesz velem, érzem tehetetlenségemet és nem tudok mást csinálni, mint várni, ez a várakozás a kétségbeesésbe kergeti az embert. De mindig boldogság és öröm lesz a várakozás számomra, ha tudom, nem hiába várok, jön a segítség, olyan bizonyosan jön, mint a diák számára a karácsonyi vakáció, mint az a vonat, amely hazaviszi édesanyja két karja közé. Ha így várakozol, boldog lesz a várakozásod. Isten tehát azért is várakoztat, hogy tanulj meg bizonyosat várni, légy biztos arról, hogy a segítség nem késik el, jön a nagy szabadulás. Isten azt akarja, hogy nyomorúságok idején is felemeljük fejünket, s boldogan nézzünk a jövőbe azzal a szent meggyőződéssel, hogy jön az Úr, bizonyosan jön. Oh, kedves testvérem, hidd el, nem volna nagyobb karácsonyi öröme Istennek, mintha te a sok évnyi nyomorúságos ádventedben többé nem vonszolnád az élet terhét, hanem felemelnéd fejed, és könnyektől ragyogó szemekkel néznél a titokzatos fekete jövőbe, és azt mondanád: Jön az Úr, bizonyosan jön.

Nem tudom azt, kedves testvérem, mi az, amivel téged várok az Isten, de tudom azt, hogy a 27. zsoltár írója azért tudott várakozni, mert az utolsó előtti verset vallotta lelkében: "Bizony tudom, hogy meglátom az Úr jóságát az élőknék földén." Körülötte ellenséges hadsereg lándzsái csillognak, mellette nincs senki, aki megvédje ellenük, Isten hallgat, kiáltásaira nem jön válasz, imádsága pusztába elhangzott beszéd, és ő mégis azt mondja: Bizony hiszem, hogy meglátom az Isten jóságát. Szabadulását nem látja, de felfelé néz és megtelik reménységgel lelke, s ki tudja mondani az utolsó szavakat: Várjad az Urat, légy erős, bátorodjék szíved és várjad az Urat! Ámen.